

ION-LIST

LETO VI.

LIST ZA DOBRO VOLJO IN SMEH - IZHAJA VSAKO SREDO

ŠTEV. 27

Čisto sveže

PINOCCHIO IN LEGITIMACIJA LAŽI

(V italijanskem mestu Pesca nameravajo postaviti spomenik Pinocchiju, lesenemu fantičku iz otroške pravljice. Zato so pozvali otroke vsega sveta, naj prispevajo prostovoljne prispevke za postavitev spomenika Vsak, ki daruje prispevek za spomenik, dobi posebno diplomu, ki mu daje pravico, da se lahko parkrat laže, če je treba, s tako zvano »legitimacijo laži«. Sam predsednik italijanske republike je v pripravljalnem odboru za postavitev spomenika Pinocchiju in ima tudi legitimacijo laži.)

- »Signor Battista, ali je res, da je Diego de Castro izdal novo knjigo o tržaškem vprašanju?«
- »Res je, videl sem jo že v knjigarni.«
- »Ma ostia, kako jo je lahko napisal, ko pa vendar še ni imel legitimacije laži?«
- »Njemu sploh ni potrebna, saj je vendar politik, ki laže že dolgo vrsto let samo s — fašistično legitimacijo!«

JUGOSLAVIJA IN STANOVANJSKO VPRAŠANJE

(Italijanski časopisi poročajo, da je samo v Rimu 17 kardinalov — brez stanovanja.)

- »Vidiš, Beppo, jaz sem pa bil do danes prepričan, da vlada med Vatikanom in Jugoslavijo spor zaradi verskih vprašanj?«
- »Jasno. Ali misliš, da morda zaradi česa drugega?«
- »Seveda, zaradi stanovanjskega vprašanja!«
- »Od kod pa imaš to?«
- »Ali nisi bral v časopisu, da je v Rimu 17 kardinalov brez stanovanja?«
- »No, in?«
- »In Jugoslavija pa ima samo enega kardinala. Torej več kot dovolj prostora za najmanj še 30 kardinalov!«

SICURAMENTE!

STRAHOVALEC

— Ma oštija, sicuramente smo mi Italijani za jugoslovanski predlog o kondominiju v italianissima città Trieste, ma solamente na ta način, da imajo Jugoslavlani tisti »kon« — nam pa naj ostane »dominij«!

»Veste, moj sin je pravi Sing Man Ri...«
 »Nemogoče! Ali je takšen pretepač?«
 »To ravno ne. Toda če hočem imeti par minut miru, si jih moram od njega prav drago odkupiti.«

TEŽAVE Z DUHOM

Kurt Halsabschneider je umrl. Umrl kot velik nacist, osebni Hitlerjev prijatelj in deklariran vojni zločinec. Zato je prišel seveda še topel v nebasa. Ko je Kurt Halsabschneider prispel v nebasa, je najprej poiskal seveča Hitlerja — kako bi tudi drugače! Toda ko ga je našel, mu Hitler na prvi pozdrav sploh ni odgovoril, tudi na drugega ne in celo, ko mu je Kurt Halsabschneider z dvignjeno roko zarjovel svoj »Hell Hitler!« v uho, se Hitler ni zmenil zanj. Stal je nedomično, kot kip, z očmi uprtimi v daljavo.

Tedaj se je Kurt Halsabschneider obrnil na svetega Petra in ga vprašal, kaj je s Hitlerjem, da ne ozdravlja niti svojim starim prijateljem.

»Veš,« je dejal Peter, »njegov duh je odsoten. Spodaj na zemlji je, trenutno v Ameriki pri nekem senatorju McCarthyju...«

ZGODBA BREZ PRETENZIJ

— Tako, tako! Vaše podjetje torej gradi stanovanja? Mi pa raje plačujemo davek na presežne plače...

DEFINICIJA

- »Kako ti ugaja Tinotova zaročenka?«
- »Tipična Južna Koreja.«
- »Ne razumem te.«
- »No, pristati hoče na premirje samo pod pogojem — da se poroči!«

Da mešati v pretep se ne izplača nazorno boj v Koreji nas uči: navadno ceh najdražji vedno plača za vsak pretep le tisti — ki miril!

MAJHEN POPRAVEK

- »Magyar Nemzet« je objavil reportažo o življenju družine Kovacs leta 1957 v Budimpešti.)
- »Anu, Pišta, kako ti je ugajala tale reportaža o bodočem življenju družine Kovacs leta 1957?«
- »Zelo. Samo čudno se mi zdi, od kod temule srečniku, ki bo živel kot v raj. madžarsko ime?«

ZUNANJA POLITIKA

Korejska pesem, lajna neizpeta, refren se za refrenom v njej vrsti od pesni zboru, tria do dueta, in spet da capo solo poje Ri...

Vatikanske reforme

(Nedavno je bilo v Rimu zasedanja vseh rektorjev cerkvenih kolegijev Italije, kjer so sprejeli sklepe o saniranju nekkih pojavov v katoliški cerkvi)

»Veste, madre Balba, popolnoma odobravam sklep zasedanja, da duhovniki ne smejo kazati v javnosti hlač.«

»Seveda. Toda zanima me, ali velja to tudi za nas, redovnice?«

»Na pomoč, ljudje! Pravkar je padel neki duhovnik oblečen v vodo.«

»Tepec, ali ne vidiš, da se samo kopa!«

»Pa kar oblečen?«

»Hudiča, kaj nisi bral sklepev zasedanja v Rimu, da duhovniki ne smejo nositi kopalnih hlač?«

Verodostojni VIFI

Signor Giulio Mentiranti, dopisnik italijanskih iredentističnih listov, črpa iz najverodostojnejših virov najnovejše podatke o jugoslovanski agresiji...

POLITIČNA STUDIJA

(Zakaj ZDA niso intervenirale, ko je Sing Man Ri samovoljno izpustil severnokorejske ujetnike?)

Johnnyja pokličejo pred sodišče kot prič. Sodnik ga vpraša:

»Ste vi res videli, kako je obtoženi ubil svojo taščo?«

»Seveda sem videl!«

»Ce ste videli, zakaj pa potem niste intervenirali?«

»Gospod sodnik,« je dejal Johnny, »saj sem mu mislil pomagati, toda ko sem videl, da jo tudi sam lahko ubije, se mi ni zdelo potrebno, da bi se vmešaval.«

TEREMETE

— Lajoš, ti si mislil, da si najbolj pameten človek na svetu, ker si enkrat videl Rakošija od blizu. Lahko se ti pa zgodi, da mu boš kmalu delal družino. Nič ne vidiš, kaj se godi? Rakoši gre. Nagy pride, delavcem pravijo, da bodo dali svobodo, pa tudi več kruha...

— Pišta, že večkrat sem ti dejal, da si bedak! Na našo politiko se tako zastopiš kakor zajec na boben. Rakoši gre. Gerő pa ostane in celo notranji minister bo. Torej kar upaj na kruh in svobodo! Jaz ti povem, Pišta, nas vlečejo za nos. Dali so nam nove ljudi, z njimi pa nove obljube ker starim več ne verjamemo...

— Lajoš, kaj bi bilo, če bi jih enkrat — te sakramenske Ruse — saj veš, takole... kot so jih na primer na Poljskem...?

— Pišta, Pišta! Kaj vendar misliš? Veš, da mi tega ne moremo! Naši vodilni ljudje so vendar napredni in socialistični, zato ne smemo nasesti imperialističnim agentom tako kot so v Berlinu in na Poljskem. Rusi potrebujejo svoje tanke za mir torej jih ne smeje preveč pošiljati proti nam...

Mariborske

MARIBORSKA

Iz zanesljivih virov smo izvedeli da so Mariborskega tedna najbolj veseli:

otroci, ki lahko pozno v noč prodajajo zijala na zabavišču,

zakonski možje, ker je v »Astoriji« vsak večer modna revija

in zakonske žene, ker je vinska poskušnja v čisto zadnjem kotu razstavnega prostora.

NOVOSTI IZ LOKALNE POLITIKE

Kot smo uspeli zvedeti iz merodajnih krogov, bodo v Mariboru sploh uklinili trafike.

Razlog? — Tobak prodajajo že tako skoraj vse špecerijske trgovine in gostilne, lokale, kjer so sedaj trafike, pa bomo lahko izredno koristno uporabili za nove slaščičarne, ki jih je zadnje čase občutno premalo...!

BAJE...

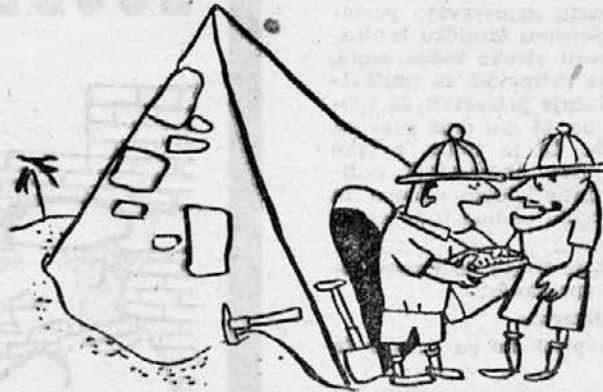
... ni res, da bi zato zmanjkalo toliko desk iz ograje na dirkališču v Studencih, ker bi ljudem bilo preveč, plačati vstopnino 150 dinarjev, temveč je zato, ker so ljudje hoteli videti tistih 15 vozačev, ki so bili najavljeni, pa so dirkali samo na papirju!

... bo prihodnji Mariborski teden na prostoru med spodnjo Gosposko in Vetrinjsko ulico ter Glavnim trgom, da bi tudi tam dobili ostanki fasad nekoliko malte in apna!

... ne bo hodil NK Branik več na daljša potovanja, ker tega finančno ne prenese. Prevozni stroški za 7 golov naenkrat znesejo le preveč!

... imajo na Zavodu za socialno zavarovanje v Mariboru poseben red ordinacij: Tabla v veži! Dr. XY ordinira od 14.30 do 18. ure; na vratih čakalnice: isti dr. XY ordinira od 16. do 18. ure; na vratih ordinacijske sobe pa vas prijetno presenetni napis: dr. XY ordinira od 16.30 do 18.30. Glavno, da je red in da je vse napisano — nekaj bo že držalo...

MARIBORČAN S SMOLO

— To pa je res čudno! Tudi v tej egiptovski piramidi najdem kot zanalašč zopet — ščurke!

POZOR!

VELESENZACIJA! VELEMESTNA ATRAKCIJA! V MARIBORU SE NE VIDENO!

Vabimo vse cenjene goste, naj v teh dneh za gotovo obiščejo našo idilično gostilno »Pri kupčku«, kjer nastopa orkester dunajskega radia, dirigira sam Toscanini, pojejo pa solisti newyorške Metropolitan opere! Za pijačo in jedajo je poskrbljeno!

Se priporoča gostilna »Pri kupčku«.

(Vsaka podobnost s katerim koli drugim lokalom, ki bi tudi delal reklamo s kakšnimi »prominentnimi gosti« iz velikih mest, slavnih gledališč in znanih radijskih postaj, je lahko samo slučajna! Zato prosimo, nikar ne nasedajte!)

ZA DOSTI DENARJA — MALO MUZIKE

— Pepček, ali veš kdo je — Seveda! Muzikantje na izrekel tisti znameniti pre-zabavišču Mariborskega govora: »Za dosti denarja — tedna! malo muzike.«

POZOR!

NEVAREN ATENTATOR PRIJET!!!

V Mariboru je uspelo pravi čas ujeti nevarnega atentatorja in razbijača. Moža so ujeli tik pred dejanjem, ko se je ves razburjen in v največji živčni razdraženosti hvalil, kaj bo vse razbil in uničil. Zločinec je ob aretaciji vse odkrito priznal. Vendar so moža zaradi olajšujočih okoliščin takoj zopet izpuštili. Nameraval je namreč razbiti nekaj gramofonskih plošč na Mariborskem tednu, med njimi tudi »Mama Juanita«...

Samoupravljanje v šolah

KOT SI GA ZAMISLJAJO:

nekateri dijaki...

nekateri učitelji...

vi stari!

KRONIKA
(Piše Jožek Cebulica)
»Trara, trara« se je ono noč razlegalo po

NOVEM MESTU
ker smo imeli velik požar. Ker pa nimamo vsak dan velikega požara, so bili novomeški gasilci takoj na mestu, le vodo so s takšno nadzvočno hitrostjo iz Krke v svoje cevi spravljali, da so začeli gasiti komaj s tricetrurno zamudo.

V KRŠKEM
sem obiskal nekega soboslikarja. Ta soboslikar je zelo pomilovanja vreden mož, ker noč in dan samo sobe slika in nima niti toliko časa, da bi odrajtal DOZ-u tistih 90 jurčkov, ki mu jih dolguje.

Ker hodim vedno skrbno za svojim nosom, sem zašel zadnjič v

GLOBOKO.
Tam imajo lovsko društvo, ki pa pri glavi precej smrdi. Jaz sem rekel, da je to od slabe prebave, očka pa je rekel, da povzroča smrad nekakšna familiarnost, po kateri smejo biti člani društva predsednikov sin, predsednikov vnuk, predsednikov pravnuk, pa predsednikov ded, praded, pa njegova babica in prababica, pa še nekateri drugi, ki pa morajo biti vsi predsednikovi prijatelji.

V SODRAŽICI
me je zanimalo, koliko je ura.

»Devet,« je odvrnil mimoidoči kmetič.
»Pa veste zagotovo, da je ura devet?« sem podvomil.
»Kako bi ne vedel, ko so pa ravno sedaj našo pošto odprli.«
Potem sem odhitel še

Na MLAKO
kjer imajo v menzi državne posestve takšen nered, kot da bi se igrali film »Tisoč dni korejske vojne«. Zato je pač morala tudi moja kronika zabeležiti ta pomemben kulturni dogodek.

Oh te moderne trižurc

Zrebiček v zadregi: »Kateri je sedaj pravzaprav moja mati...«

LJUBLJANSKE

Cicibanov gaj bo modern ziran

V znanem ljubljanskem »Cicibanovem gaju« bodo v kratkem baje postavili novo poizkusno postajo. V široko zajetem komunalno-građenem zaletu so namreč ugotovili, da v »Cicibanovem gaju« vse preveč poganja trava. Od kod ta pojav, še niso mogli ugotoviti, pač pa pravijo nekateri praktiki, da je to zaradi tega, ker otroci ne prinašajo s seboj posod za gotovo uporabo. Da bi te stvari razčistili, bodo postavili torej tam v bližini poizkusno

postajo v obliki javnega stranišča, kar bo brez nadaljnega rešilo ta problem, istočasno pa bo tudi nudilo možnost pobiranja starostne brezposelnosti za nekatera »dekleta iz sindikata«. Posebnost bi naj bila še celo v tem, da bodo te dame ne samo varovale prostore, temveč bodo skrbale v interesu znanstvenih raziskovanj zato, da ne bodo otroci — še manj pa seveda odrasli — briskirali to planirano clochmerlovsko pridobitev.

Ljubljanskega pešca težba

Avtobus,
trolejbus,
girobus,
vrat na nus,
sma tli met
Zdej pa vsaj
ko b' tramvaj
že en let,
še n'mau šu,
de b' na blu

treba jet
u Sentved,
peš racat
še po blat
ke na Vič.
Ker hučič
b' tkula sam
šu k nogam,
če tramvaj
bu pr kraj!
Zdej pa naj

vsaj tramvaj
zrihtaju,
uštimaju,
s'cer bo mus
vrat na nus
na pomlad
upelat
avtobus,
trolejbus,
girobus...

SISKARSKO VPRAŠANJE

— Zakaj je črno vino dražje od belega?
— Ali mislite, da je barva zastoj?

GOSTINSKA LOGIKA

— Natakar, ta krompir je vendar popolnoma mrzeli!
— Ali mislite, da bomo vsakemu krompirčku sedaj v juliju volneno perilo oblačili?

TRGOVINA 1953

LJUBLJANSKI DNEVNIK
1. VII. 1953: Pod slika vojne ladje na morju je bil napis: »Potniška ladja »Liverpool«.
To ni pomota, dragi bralci — to je »avestna borba za mir, kajti ali ne bi bilo lepše na svetu, če bi vse vojne ladje spremenili v potniške, vse topove v avtomobile in vse puške v žlice!

LJUDSKA PRAVICA — BORBA 1. VII. 1953: Med komunalnimi skrbmi v Mariboru je tudi dravski mest, ki je bil podrt — tako vsaj trdi podpis pod sliko — leta 1942.

Zgodovinarji bodo gotovo imeli nekoliko težko stališče, posebno še, ker vsi

dosedanji viri zatrdno navajajo leto 1941, kot leto, ko je bil mariborski dravski mos' podrt. Sicer pa — morda se vendarle vsi oni motijo!

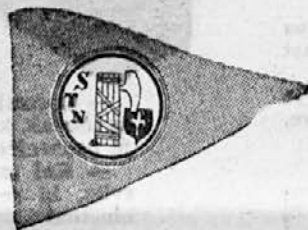
LJUDSKA PRAVICA — BORBA, 5. VII. 1953: »Na prelomnici v razvoju cen. Vse kaže, da bodo cene polagoma začele padati nazval.«

Zadeva s cenami postaja komplicirana, kajti kot vse kaže, so bili pojavi, ko se cene padale tudi na-

NOV SPOMENIK JOVANU VESELU KOSKESKEMU

V globoki hvaležnosti in z vedno znova praktično oživilnim spominom na velikega tvorca novih slovenskih besed Jovana Vesela Koseskega, se nanj spominjajo sestavljalci križank v »KAJ VES — KAJ ZNAS«. Slovenska Akademija znanosti pa bo namesto dodatka k novemu Slovenskemu pravopisu izdala samo vezan letnik tega enigmatičnega časopisa, kjer je včasih res treba dobro vedeti, kaj sploh znaš, da lahko uganeš, kakšno jezikoslovno presenečenje so nam pripravili naši vrli sestavljalci križank.

Če verjamate ali ne

...v letu 1953 ima plavalni klub »Ilirija« v svoji klubski sobi na Koleziji na najvidnejšem mestu izobešeno tole zastavo kot svoje trofeje!

ODKRITOSRČNO

Na cesti Tržič—Puterhof, ki je že dalj časa v »izvrstnem« stanju, se je po zadnjem deževju razvil naslednji dramatični dialog:

»Hej, tovariš, ali mi lahko poveste, na kateri strani ljudournika pelje cesta v Tržič?«

»Kar sredi po njem, prijatelj!«

UPRAVIČENA BOJAZEN

»Ti, Lojze, čemu pa pretaka kranjski Prešernov kip toliko solza?«

»Veš, minulo nedeljo je proglasil gospod škof s prižnice — šmartinske cerkve Prešerna za svetnika, pa se sedaj Prešeren boji, da ga bodo ravno tako uničili, kot so storili to z njegovo zapuščino.«

REŠENA UGANKA

Leta 2000 so našli v Tržiču debelo knjigo, polno čačk, črnilnih madežev, raztrganih listov in črt križem kražem. Ker si Tržičani teh čudnih znakov niso znali razlagati, so poklicali na pomoč strokovnjake z vseh delov sveta, da bi odkrili tajnost te pisave. Toda ves njihov trud je bil zaman.

Pa se je k sreči zgodilo, da je videl to nerazumljivo knjigo tudi neki gorenski očanec. Ves presenečen je vzkliznil: »To je vendar naša spominska knjiga z razstave, ki so jo l. 1953 priredili učenci naše osnovne šole.«

JUCA ODGOVARJA PEPI

Veš, draga Pepa, v zadnjem času sem se tudi jaz začela udeleževati na športnem področju — kot gledalka seveda. Najbolj me zanima skok v višino. V Pivki sem bila zato naravnost vznemirjena, ko sem videla, kako krasno skačejo cene pri mesarju. 160 ... 200 ... 240 ... — to so rekordi svetovnega formata! Zato bi se tamkajšnji nakupovalci in mesarji na vsak način udeležili olimpijade, ki bo čez tri leta — če jih tačas ne bo minilo ...

V Hrenovcih je gospod župnik postavil otroke pred težko odločitev: »Ali boste šli k birmi ali pa na letovanje!« jim je rekel. In ker hodijo otroci že od nekdaj zelo radi k birmi, so se skoraj vsi odločili — za letovanje. K sreči ni to v Ajdovščini, kjer imajo fotografa, ki je velik specialist za birmance, za ostale stranke pa se skoraj ne zmeni.

Tvoja Juca

TUTI FRUTI

— Ali se ti ne zdi, da bi bilo bolj praktično vzeti malo krajšo nit?

— Prosjačice, pri tem pa imate nos čisto vijoličast od pijače!

— Veste, gospod, to je samo še spomin na stare, dobre čase!

Idila brez besed

VSE NA OBROKE

— Draga moja, ta zaročni prstan je dobila moja stara mati od mojega starega očeta, zato pazi nanj, posebno še, ker stari oče še vedno plačuje obroke zanj...

NE SAMO V PISAARNI

— Pomislite, tovariš direktor, danes ponoči sem sanjal, da sem dobil povišanje plače.

— Kako? Ponoči tudi spite?

— Oprostite, gospod, toda ta tisočak, ki ste mi ga dali, je ponarejen!

— Kaj zato, saj je tudi svila, ki sem jo kupil — umetna!

— Dragi doktor, ali je stvar resna?

— Na vsak način potrebujete čim več miru. Zato vam svetujem, da greste čim prej nazaj v službo.

Zadnji izhod.

Štef:

Humoreska v molu

Ni važno, kako mu je bilo ime. Kajti bil je humorist in se je podpisoval s tisočimi psevdonimi. Pisal je humoreske, verze, puščice, pesniško frizuro mu je krasil eleganten čop in urednik mu je plačeval vrstico po 6 dinarjev, verz pa po šest kovačev. In vsi, ki so ga poznali, so mu prerokovali lepo bodočnost.

Potem je napisal tisto humoresko. Navadno humoresko iz vsakdanjega življenja. Da ne bi koga užalil, si je izmislil imena oseb, kraj dogajanja in celo zgodbo samo. V petek je izšla v rubriki splošnega humorja. V soboto si je odgovorni urednik pullil že sicer precej razredčeno lasišče. Do 10. ure dopoldan je prejel že najmanj dvajset protestnih pism zaradi razžaljenja časti v omenjeni humoreski deset ustmenih urgenc z zahtevo, da mora v izogib posledic objaviti v prihodnji številki popravek, potem najprej uradnih obvestil o vloženih tožbah (proti piscu humoreske, objavljene v toti in toti številki totoga in totoga lista), dve delegaciji iz podjetij, ki sta zahtevali uradni preklči, da direktor njihovega podjetja ni v nikakršni zvezi z glavnim junakom omenjene humoreske in tako dalje. Opoldan je prišel s pošte monter in odklopil telefonski aparat uredništva, ker se je vnel v centrali glavni priključek zaradi nenehnih medkrajevnih pogovorov z uredništvom lista.

Ko se je zvečer zbranimu uredniškemu odboru (prvikrat polnoštevilno zbranimu!) v bunkerju nezgodnega oddelka bolnice pridružila še snažilka, je avtor humoreske prisegel pri šivih svoje preluknjane lobanje, da nikdar več ne bo napisal nobene humoreske.

Tako je pričel pisati kratko, eno- in dvovrstične šale za rubriko splošnega humorja. Toda vrag nikoli ne počiva. Nekoč je napisal tole šalo: »Ančka, ali me ljubiš...« itd. Naslednji dan so vse Ančke iz širne Slovenije pisмено, ustmeno in telefonsko protestirale proti prostaškemu načinu zlorabe imena: Ančka. Glavni urednik je pobesnel, in avtor eno- in dvovrstičnih šal se je moral zakleti pri kosteh svojega psa, da ne bo nikoli več uporabljal človeških imen v svojih neslanih šalah.

V naslednji številki so se pojavile eno- in dvovrstične šale iz živalskega sveta, katerih glavni junaki so nosili blagodneča imena: Floki, Miki, Fifi, Maca, Jumbo itd. Toda sedaj šale je izbruhnila revolucija. Prvi je prišel protestirat ugleden meščan, ki ga je žena zaradi kosmatih uhljev ljubkovalno imenovala Floki, za njim so se vrstili vsi ostali, ki so nosili ljubkovalne priimke: Jumbo, Fifi itd.

Odgovorni urednik je obupal. Vendar je poizkusil še zadnje: v prihodnji številki je objavil nove dvovrstične šale, v katerih so nastopale samo osebe: A, B, X, Y itd. Toda večje neumnosti ni mogel napraviti. Dočim so se prej hodili pritoževati samo posestniki imen: Anča, Tine, Floki in podobno, torej samo imen, ki so bila dejansko omenjena v šalah, so zdaj navalili vsi brez razlike: vsi Antoni, Andreji, Abrahami, Borisi, Bogdani, Božidarji. Skratki vsi. katerih priimki začenjajo s črkami: A, B, X, Y.

Ubogi humorist je posegel po zadnjem sredstvu, po številkah. Odslej so njegove osebe nosile le še številke. Ljudje pa so postali tako nezaupljivi, da so se začeli ukvarjati z vsjo dosegljivo literaturo o šifriranju in so najbolj idiotske številčne kombinacije spravljali v zvezo s svojim imenom in z lumparijami, ki naj bi jih baje počenjali. Vmes je posegla tudi pošta in uradno zahtevala, naj avtor operira v šalah najmanj z dvajsetštevilčnimi števili, da se tako izognejo stalnim pranjem telefonskih naročnikov za izpremembo telefonskih števil, ki so bile kompromitirane s katero izmed šal pobalinskega avtorja.

In takrat je ubogi humorist obupal nad življenjem, šel je in se obesil. Toda s smrtjo nesrečnega humorista je list izgubil vso mlkavnost, kajti postal je popolnoma brezoseben: v njem ni bilo najti ničesar več, kar bi bralcem dalo slutiti grehe in škandalčke svojih bližnjih. Postal je čisto navaden — dnevnik.

Tragično preminulemu humoristu so kasneje postavili spomenik. In vsako leto, ko se zberejo množice, da počaste njegov spomin marsikdo vzdihne: »Izgubili smo velikega humorista! Kaj bi nam šele dal, če bi še živel!«

Jaz pa pravim: »Prav je storil, da je umrl. Prav s tem nam je namreč dokazal, da je bil res velik humorist. Slava mu!«

UČENČKU KORLEKU V PREMISLEK

Prav grdo mi brenkaš res,
brenkaš res.
V glavi pa je huda zmes,
huda zmes.
Le spoznaj, ne bodi len,
prav nič len,
kaj je verz in kaj refren,
kaj refren!

(Prosto po prosti pesmici »Ciciban i honorar« v dvajsetšesti številki »Toga lista« spesnil Ribiž iz Ribnice, absolvent petega razreda osnovne šole.)

ZDRAVA GOVORICA

Ce hočeš čuti zdrave ti besede,
med deklice ne hodi nežne, blede!
Tja pojdi, kjer zidar se pridružuje
in nove kletvice kar sproti kuje,

kjer podajač mu vrača še krepkeje,
izraze krepke kar po redih seje,
kjer širi se ti znanje o — človeku,
kjer slava poje žlahtnemu se dr...

Mladina v šolo mimo tam maršira,
spoznanja nova umno komentira.

P a j.

LJUBEZENSKO PISMO

Tine Sraka je študent, študent solopetja. In njegove vaje v durih in molih so pravo nebeško uživanje za vse njegove sosedo, posebno njegovoga sostanovca v sosednji sobi!

Nekega dne je Tine Sraka radovedno ogledoval neznodetehte pisemce. Kdo bi mu le pisal? »Kaj bi ugibal,« je odločno sklenil, »odprl ga bom.«

Tine Sraka je vzdrhtel. Kdo je ona? Odkod me pozna? In zakaj bi se rada sestala z menoj na Gasparijevi razstavi? Ali je morada umetnica?

Tine Sraka je dolgo zamisljeno strmel skozi okno. Sklenil je, da bo ves popoldan vadil. Skale, dure. Bi šel ali ne? Potem pa je zmagala pomlad: »Grem. In po razstavi jo povabim k Petričku. Ko jo bom zverčer spremljal domov, jo bom vprašujoče prijel za roko. In pred vrati jo bom poljubil...«

Tinetov sostanovalec v sosednji sobi se je zadovoljno pretegnil. Tako sladko že dolgo ni zadržal po kosilu. Potem je leže segel na polico, vzela beležko, v katero je zapisoval dohodke in izdatke, in vpisal:

20. junij 1953: Znamka za pismo Tinetu Sraki - 10 din. Potem je zaprl beležko, se obrnil na drugo stran in blaženo zamrmral: »Se za dva dinarja bom zadremal...«

Desim si

— Saj je popolnoma vseeno — uspeh je vedno isti...

Da se ra umemo!

— No, končno ste prišli popravljat vodovod!

— Samo gospa — da se razumemo! Preden začnem, vam moram povedati, da stane vsaka ura mojega dela tisoč dinarjev...

PISATELJ JE LAHKO...

Pisatelj je lahko zakladnik,
duševnih biserov čuvar.
Pisatelj pa je tudi (za denar)
lahko književni le uradnik

flobert

HUMORISTU

Ce dobro bi pretresli tvoj humor,
ostal od njega bi samo — umor.
Ker ti, prijatelj, nas ne veselíš,
s humorjem ljubeznivo nas — moriš.

flobert

NASVET

Kaj je puščica, kaj pamflet,
razmisli dobro, moj poet!
Puščica bistveno pokaže,
pamflet človeka le umaže.

ŠE ENA SRAMOTNA POT

Navzdol njega gre pot
in sam se dal je v kot,
— pogumno, Ares besni, le priznaj —
komar je zatočišče Karl May.

RESNICOLJUBNOST

Premnogi so bolni od strastne kaprice:
imeli bi radi resnico ob strani.
A malo jih je, ki resnice pijani.
hoteli bi stati ob strani resnice.

flobert

IZVIRNOST

Kógar nihče ne posnema,
ta izviren je bolj bare.

Res izviren je le tisti,
komur krasti se ne more.

flobert

»ČISTOST«

Kdor si roke je umil,
da je čist, lahko trdi.
A ne sme zanikati,
da je prej umazan bil.

flobert

PESIMIST

Bilo je pred 144 leti, ko so zgradili prvi ameriški parobrod »Clermont«. Preden je ta odšel na pot, je dejal neki star farmer:

»Ta parobrod ne bo mogel pluti!«

Toda »Clermont« se je začel prav tedaj premikati. Vedno hitreje, hitreje

Farmer pa je kar naprej mrmral:

»Nikoli ga ne bodo mogli zaustaviti, nikoli!«

PRENEUMNO

Pijanček na stopnicah: »Ce ni to preneumno, da imajo na teh stopnicah držaj samo na eni strani! Kot da bi bil človek pijan samo po eni strani!«

Zanimivosti

iz jugoslovanske kinematografije

Scena iz filma »NEVIHTA«

Pišem se France Prešeren

Tokrat sem se odločil. Dokončno in brezpogojno!

Bila je sicer to težka odločitev, toda potrebna! Pišem se namreč Francé Prešeren. Ze vidim — smehljate se. Toda to ni smešno! Vidite, tako se namreč vsak nasmeje, ko mu povem, kako se pišem. Pa vendar ni pri vsem tem prav nič smešnega. Nasprotno!

Moje težave so se pričele že v šoli. Ne samo pri sošolcih, ki so me zaradi tega dražili, temveč tudi pri profesorjih. Katehet me je posebno rad vlekaj za ušesa in govoril:

»Vzglej bi si jermal, paglavec, pri svojem velikem soimenjaku! On je spesnil cel »Krst pri Savici«, ti pa si še sedem poglavitnih grehov ne moreš zapomniti! To si zapiši za ušesa, šmrkavec ti!« in mi pri tem skoro odtrgal prav tista ušesa, za katera naj bi si ne vem kaj vse zapisal.

Tudi profesor slovenščine me je vedno enkrat bolj strogo ređoval kot ostale, da ne bi delal sramote svojem velikemu soimenjaku. In inšpektor pri maturi je hotel na vsak način, da znam ves »Sonetni venec« na pamet. »Ce bi se jaz pisal Francé Prešeren, bi si štel v čast, da znam vsega Prešerna na pamet!« je patetično zavpil, jaz pa bi mu privoščil, da bi se mož potem raje pisal Homer!

Ko sem se prvič zaljubil, mi je oboževana zabrusila: »Ce ste že vi Francé Prešeren, jaz nisem vaša Julija!« — Neko drugo, sicer zelo simpatično dekle, pa me je odločno zavrnilo: »Dragi gospod, na meni ne boste spešnikovali nobene »Nezakonske mater!«

Končno sem našel dekle, ki je imelo iz literature kroničen nezadosten red in jo poročil. Ko sem na poročnem potovanju zapisal v hotelsko prijavnico: »Francé Prešeren z ženo«, me je direktor, hotela nadri: »Ce že hočete stanovati tu pri nas v takšnih okoliščinah (z glavo je pokazal, da so te okoliščine moja žena), si izmislite vsaj kakšno drugo ime, saj vsak butec ve, da Prešeren ni bil poročen!« In pri tem sta se oba, direktor in vratar pomenljivo spogledala, češ, poznamo mi take Prešerne s takimi ženami vred! Skratka, že takrat sem bil silno nesrečen. Zena si je kupila slovstveno

zgodovino in se nato ločila od mene. Ko pa sem se nekoč peljal s kolesom po napačni strani ceste, me je oko postave ustavilo in zahtevalo ime.

»Francé Prešeren!« sem odgovoril.

»Tako, tako,« je dejalo nato oko postave. »Se za norca bi me radi imeli vil Namesto 50 dinarjev, boste plačali še 100 dinarjev zraven zaradi žalitve oblasti! Vi — Francé Prešeren!«

Ko sem služil vojake, je bila mera mojega trpljenja polna! Najprej me niso hoteli, kot sem si želel, dodeliti k mornarici — češ, da je en »Mornar« Francéta Prešerna popolnoma dovolj. Nekoč, ko sem zbolel na žolčnih kamnih — kdo ne bi v takih pogojih! — so me vtaknili v vojno bolnišnico. In to bolnišnico je prav takrat obiskal neki visok funkcionar, ki je bil do vseh bolnikov zelo prijazen. Vsakemu je dal roko in povprašal po tem in onem. Ko pa je prišel do mene, me je vprašal, kako se pišem. In ko sem mu dejal: »Francé Prešeren«, je začudeno pogledal šefa zdravnika in mu dejal polglasno: »Tega bolnika bi vendarle morali izolirati in vtakniti na živčni oddelek!«

Tako, vidite, vse to in še marsikaj drugega se mi je pripetilo, kar me je pripravilo do tega, da sem se končno odločil.

Odločil sem se, da zaprosim za sprejembo imena — v kakršno koli drugo ime, samo ne tako znano, kot je Francé Prešeren!

Spisal sem prošnjo, jo pravilno kolekoval, obrazložil, podprl z izvedeniškimi mnenji in dodal poldrug kilogram prilog. Ko sem nato to prošnjo oddal uradniku, me je mož začudeno pogledal in dejal:

»Ni razloga! Cemu vendar hočete menjati ime? Vaše ime je vendar prav čedno, lepo se sliši in tudi sicer mu ni kaj oporekati niti v moralnem niti v materialnem smislu!«

»Ze, ze,« sem dejal, »toda vse preveč je znano in zagotavljam vam, da je silno težko nositi isto ime kot kak slaven mož, ki ga vsa dežela pozna!« »Oh, oh,« se je prizanesljivo nasmešnil mož, »to vendar ni prav nobena nesreča, če se pišete enako tako kot tale slavni nogometaš...«

OJ TI ŠOLMAŠTRI

(Stara zgodba z večno novim refrenom)

Zgodovinska resnica je, da se v gostilni za litrom vina rodijo najboljše ideje in najgloblje misli! Tega se je zavedal že pokojni Josip Jurčič in zato ni čudno, da je postal tako slaven pisatelj in mu v Mariboru že dokaj let sem nameravajo postaviti spomenik. To je čista resnica — tisto s spomenikom namreč!

Za litrom sta se tudi dobila glavna junaka naše storije. Franček, klepar, in Janez, instalater. Samostojna obrtnika seveda!

»Pij, Franček!« je dejal Janez, instalater. »Pij, dokler imaš! Kaj veš, kako bo jutri!«

»Prav imaš, Janez,« je dejal Franček, klepar. »V teh slabih časih, ko še za kruh nimaš in stane liter vina 240 dinarjev! Pri tem pa delaš, da si črn, primojdusi! In je to žalost poplaknil s kozarcem tistega po 240.«

»Komu gre še sploh dobro dandanašnjila« je vprašal Janez. »Edino učiteljem. Tem dal Sedaj imajo že zopet počitnice!«

»Tudi jaz jih že od nekdanj ne morem, teh šolmaštrov! Koliko so že mene v šoli premučili zaradi računstva!«

»Pa tudi drugače nimajo kaj početi! Kaj pa delajo na primer ob nedeljah in praznikih? Nič! Jaz in ti imava vsaj svojo tarok partijo!« je dejal Janez in pošteno pljunil.

»In vse popoldneve, ko nimajo šole? Jaz, ki pošteno delam, ležem popoldne malo, da se odpočijem! Tle pa...« se je razhudil še Franček.

»Ne bi bilo slabo, enkrat izračunati, koliko dni v letu imajo prostih, ti šolmaštri!« je dejal Janez, ki je imel v šoli po krivdi učiteljev težave z računstvom. »Daj mi svinčnik, da jim pokažem, kako sestavljam jaz račune!«

In Janez je izračunal:

365 noči, računano po pol dneva je	182 dni
vse nedelje in šolski prazniki	66 dni
366 prostih popoldnevov, računanih samo po četrt dneva	91 dni
letne počitnice vsaj	60 dni

Vsega skupaj torej na leto prostih . . . 399 dni
Janez in Franček sta se spogledala!

»Si videl vraga!« se je Franček pošteno razburil! Med tem, ko mi garamo svojih 365 dni na leto kot črna živina, imajo ti šolmaštri na leto kar 399 dni prostih! Le zakaj jih plačujejo, to bi rad vedel!«

»Seveda, in to še iz našega denarja, iz naših krvavo zasluženih žuljev! To gre vse iz naših davkov, prijatelj!«

»Seveda, od kod pa drugod? Iz naših davkov! Mi, mi, ki delamo, plačujemo te gospode! Od naših žuljev se redijo! Od kod bi neki dobili svoje plače, če bi nas, davkoplačevalcev, ne bilo! In kdo plačuje danes davke — edino še mi, obrtniki, primojdunaji!«

»Ali si ti, Franček, menda celo že plačal davke?« je hotel vedeti Janez.

»Mar izgledam res tako neumen, Janez?« se je upravičeno razburil Franček. »Jaz, hvala bogu, še lanskim nisem plačal!«

»Prav imaš, jaz tudi ne — da bi z njimi plačevali učitelje! Sicer pa tudi, s čim naj jih plačam? — Natakaj, daj še liter po 240! ...«

PAJU

Tako kot ni učitelj vsak že pedagog,
tako ni kritik vsak, kdor rad nastavlja rog.

flobert

Živel dopust

— Ali naj sedaj rečem kolegom v pisarni, da sem bil na dopustu v Dubrovniku ali na Bledu ali v Opatiji? — Ke bi vsaj že prišel ta vlak iz Ptuja...!

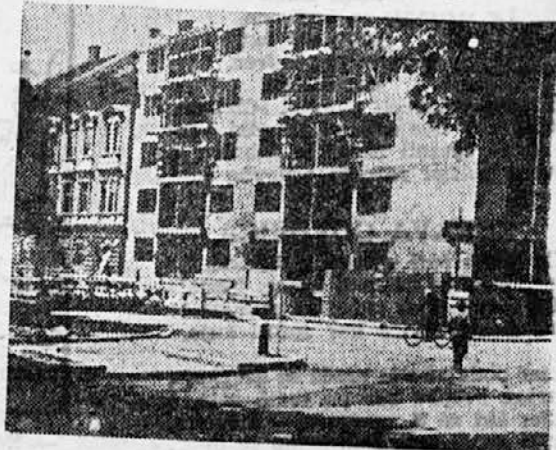

— Navodilo je prav enostavno: Potegni vrvico O pod vrvico II A, nato pritrdi palico II B na vrvico VI b ter nategni preko vsega še šotorko V C, pazi pa, da ti pri tem ne pride vrvica VIII D pod vrvico III A.

— Lepo te prosim, Viliha! Bodi previden pri kopanju. Tu v časopisu zopet piše, da je v Ameriki nekdo utonil pri kopanju!

SKUPNA VREDNOST LETOS DOVRSENIH GRADENJ IN DEL V GRADNJI PREKO 600 MILIJONOV DINARJEVI!

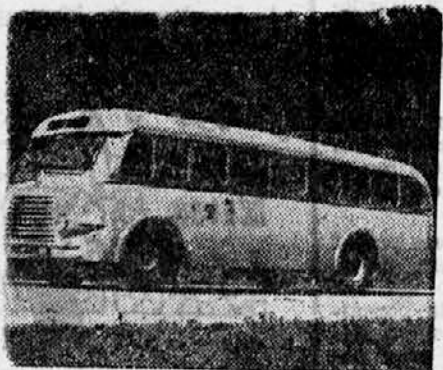
NE VERJAMETE?

Gradimo in dovršujemo sledeče gradnje:

- 18-stanovanjski blok JD2
- 25-stanovanjski blok MTT
- stanovanjski blok na Glavnem trgu
- novi blok na Partizanski cesti
- novi šola v Studencih
- novi skladišče pri Zlatorogu
- industrijski objekt za novo peč pri »Swaty«
- večja dela na Splošni bolnišnici (infekcijski, očesni oddelci)
- zaklonišča pod Piramido
- nadzidave in obnavljanja pročelij stanovanjskih zgradb in trgovskih lokalov
- vse vrste visokih in nizkih gradenj, majhne in večje adaptacije — vključno z vsemi obrtniškimi deli — v lastnih delavnicah
- Izboljšali smo lastno mehanizacijo, zgradili lastno novo mizarsko delavnico ter stranske obrate
- Izvršene gradnje govore dovolj prepričljivo o kvaliteti del

Mestnega gradbenega podjetja
Maribor

CEPRAV NAS NI NIKJER MED RAZSTAVLJALCI,
VEDO ZA NAS PRAV VSI — OBISKOVALCI!

POSLUŽITE SE ZA OBISK MARIBORSKEGA TEDNA UGODNOSTI

25% popusta

PRI VSEH VOZNJAH, IN DNEVNIH POVRATNIH KART — PRAV TAKO S 25%-NIM POPUSTOM —, KI VAM JIH NUDI

Avtobusni promet Maribor

— A, enterezant, enterezant! Und naha...?

— Niks naha! Te hom to holt ksofn und ksofn, tak da so bli ole mitanand zo psofn, vi di hajliga. Natirli so pol olahond šrajali mitanand: »Tezis unza lond!« pa še drugi taki pledzin holt.

— Booooo? Po nemškem so tak šrajali? Jo zolhene tepn!

— Natirli, po nemškem, oda pesa auf kuhltajč! Isjo ta Valter auslender gvezn, toti je žiher trajba, bosa vüll!

— Na, kloar, bi šubiks! Zakaj pa te je auslender! Natirli kana...

— Na — zegns! An drek kanal Verns glaj zegn! Stölns ina tes fur! Cueršt je holt toti auslediša Valter onemi fotografmajstri — s

Petaua en glaš vina cam z glažom v hand zagnal, da je nah mel ti fotografmasta te gonce hand caršnitn. »Jezusmarjandjožef!« je te začel šrajat ta fotografmasta und rihti plert hoda dazu, »Valter«, hoda plert, »šau i virkli so tepat aus?«

— Na jo, ta Valter je to ži mogo vedet, saj je den goncn nahmitog žjim skup zaufal...

— Natirli, namesto da bi žiher froh bil, ibahaupt sploh, da je en auslender žjim htel zaufat. En gmajn Petauer pa en Auslender! To je ži en unteršid, majnazöl! Oba tes voar no niks! Naha pa je ti Valter začel no ti andern štenkat!

— Obana — bos zi net zogn! Pa so se pustli? Naja, natirli, od eniga auslendar!

— Na zegns, to je glih! Ovi so se pa ne pustli. Cueršt so rekli: »Gremo« homs ksokt, gonc cum truc sloveniš, »tu smrdi po šva-bih!«

— Bos — enemi auslendar, pa so rekli zo bos!

— Na zegns, ebni! Na, ko pa je nah Valter enemi eno dol prtisno, te nah so ga pa čisto orentli zmlatli...

— Jesaskristasuntahajligapirpam — ten Valter! Eniga auslender! Pa kaj se je dal mlalit, da tep da elöndiga?

— Na jo, bos hoda den mohn vuln! Oni so bli trije

— Valter pa je bil alajnik s tistim fotografmajstrom pa tistim hauspezicaron...

— Jesasjesasjesas, jec homa oba šo vida krig! Verns zegn! Tez is jo pajna majestecpelajdigunk!

— Oba redns kan pledzin! To je blo cu hitlacajtn! Zdaj pa so totiga bogiga hašerla šen popokali, pa prek grence lifrali...

— Obagens! Is tes di meglihkajt? Borum isa den a auslender, da ne bi žiher vse naredo, bosa vüll!

— Na ja, gonc a rihtiga auslender ja ni bil. Hoda jo sloveniš kent! Varšajni je bil kaki folkstajčja, ker je je finfunfirciga mogo prek meje podurhat! Oba vseglih! Cu hitlacajtn naj bi se toti kaj takiga vuplali, majnazöl! Te bi se nah confort na Borli znašli, samo takrat, bo da Borli no kane restauracion nima voar!

— Veste, meni je še prehladno, pa sem dal lepo klub na glavo!

DREI UKNJANA LOGIKA

— Kakov blakarom po 160 dinarjev? Saj vam jih tovarna vendar prodaja po 108 dinarjev!

— Ze že, draga gospa, toda pomislite samo, koliko škode imamo s tem da ni niti eden cel. Vsak ima lukujo

— Jesaskristashargocpac-sakrament, dobro da sem vas trofla — azo majne libe frau Muršec, tes musti ina arcöln!

— Na azo, ausi mit tifrñ ten, si lehko furštelate, kak sem najgirik!

— Natirli ste žiher najgirik, zo bos is a kan jedn tog v cajtungah nadrukano, majnataraj, zolhene kšihnt. Is jo šlima via Korl Maj!

— Ausi mit da šproh, frlikst noamol, kak vete eniga aufcigat...

— Astan, te kšihnt fon Borli A zo a škandöl, zogi ina... te rauferaj...

— Bos zi net zogn — a je keru htn?

— Na, hin is kana... — O, šod! Oda hot ane a kind kriagt...?

— Oba redns jo net zo tamiš taher, peste frau Muršec! Tes voar nemli zo: Furign zuntog je bil na Borli en her Valter, derecion iz auslontal! Jo! Žjim mit pa so bli še eni Petaueri, an fotografmasta, pa en gvezena groshauspezicar, pa še eno par vajbs-pilda, zolhene, bisns, holt...

Po konkurenčnih cenah vam nudimo priznane

PARAČINSKE KAMGARNE

v veliki izbiri od 3360 din dalje. Poslužite se ugodnih cen za kvalitetno blago, ki si ga brezobvezno oglejte v vsaki boljši manufakturni trgovini!

INDUSTRIJA VOLNENIH TKANIN »BRANKO KRSMANOVIC« — PARACIN (bivši Teokarovič)

TOVARNISKA ZALOGA ZA SLOVENIJO V LJUBLJANI, MAČKOVA ULICA 1 (Kresija 1)

RAZSTAVLJAMO NA MARIBORSKEM TEDNU - BELA DVORANA »UNIONA« koja 3 b

ŠPORTNIK KLJUŠE

DOM SIMPATIJ

V športni reprezentanci so taki ljudje, ki reprezentirajo šport. Največkrat so to najboljši športniki. Zgodi se pa včasih, da športno vodstvo reče:

»Ne, tokrat pa nas bodo reprezentirali najbolj simpatični, to se pravi seveda nam najbolj simpatični!«

Ker imajo najbolj simpatični navadno še celo srečo, razpišejo funkcionarji (n. pr. lahkoatletski) izbirne mitinge. Na mitingu pa — oh, smola! — gre vse narobe: kot nalašč zmagujejo najboljši. Simpatičnim noče pihati v teku na 100 m veter v hrbet, ko pa mečejo disk, ga imajo — nasproti, seveda!

Reprezentanco je nato treba določiti. Funkcionarji napravijo resne in objektivne obraze. Kako objektivno določiti simpatične za reprezentante? Najti je treba objektivne vzroke. Funkcionarji se zberejo, pijejo cockto za pomiritev živcev in sklenejo:

»Metalec diska N (esimpatični) je sicer dobro vrgel disk, toda pod zemeljsko površino igrišča je bilo malo železne rude. Zaradi tega je bila privlačnost zemlje manjša in rezultat boljši. Metalec diska S (impatični) je metal disk sicer slabše, toda v težkih okoliščinah. Pred mitingom se je namreč skregal z ženo in vodil na ta način dvojno borbo: telesno in duševno!«

»Skakalec v višino N je sicer dobro skočil, toda to je bil le enkratni atavistični znak, ker je bil neki njegov prednik puščavnik in se hranil samo s kobilicami. Skakalec v višino S pa je v stalni formi, saj pri vsakem razburjenju skače s stola v zrak.«

»Tekoč na 400 m N je sicer izvrstno tekel, toda med tekom je koketiral z gledalkami. Ker so bile slučajno najlepše za cilj, je dosegel lep uspeh, toda kaj bo, če bodo na meddržavnih tekmah gledalke na štartu in se bo N stalno oziral nazaj? Tekoč S pa ni tak! On teče sicer počasneje, toda previdno. Vanj lahko zapremo enkrat bo gotovo prišel na cilj!«

In tako d. l. je — »skakalec N v troskoku verjetno na meddržavnih tekmah ne bo tako dobro skočil, dočim pa je za skakalca S ta verjetnost, kljub sicer slabim rezultatom mnogo manjša! Metalec kladiva N je bil nedavno tega nesramen, ker je metal kladivo mnogo boljše od metalca S. To je

skrajno nevljudno napram atletskemu vodstvu, zato mož ne spada v reprezentanco!«

»Reprezentanca je sestavljena! pravijo končno možje in imajo še vedno resne in objektivne obraze. »Sedaj pa še rezervo za 5000 in 10.000 m!« omeni nekdo.

»Si nor?« mu odgovori drugi, ki ni nor. »Celokupno število smo vendar dosegli! Rezerve pa bi šle na račun nas, funkcionarjev! Kdo bo pa navijal za reprezentanco, če ne mi v civilu?!«

Soglasno so torej sklenili, da rezerve ne gredo, pač pa planirano število vodstvo. Nihče od onih, ki so bili določeni, ni glasoval proti.

Tisto noč se jim je prikazala grška boginja Palada Atena. Zažugala jim je tolikokrat, kolikor »S« atletov je bilo določenih v reprezentanco. Oni pa je niso razumeli, dejali so, da jih je zelo močno in pogosto vabila k sebi...

Samo raketa D. pomacala!

Trener: »Janko! Tiste disk na raketo ti bo morda vendar pripomogel, da te določijo v atletsko reprezentanco!«

Müller: »Mogoče, če ne bo raketa na 60 metrov odpovala!«

Toti magistrale Sonetnega venca

Vesti že prve najdeš v Iliadi
O kibicih, ki niso tekmovali,
Junakom so moralo le dajati,
Tako pripadla zmaga je Heladi.

Eksempel ta in drugi nas učijo,
Kako prav ti, z vsem srcem športu vdani.
Uradno športni publiko neznan,
Kolesa klubov gonijo vrtijo.

Apoteozo (dasl brez licence)
V akrostihu, v obliki lirsko čisti,
Čem zdaj zapeti čisto brez tendence.

»Iskreno ti žele iz dna obisti
Čim več prvenstev, lovorjeve vence,
Uspeh v odbojki

Toti humoristi!«

NOVO RAZDOBJE V ZGODOVINI MARIBORSKEGA NOGOMETA

Po zadnji sijajni zmagi »Branika« v Sibeniku je našim fantom zrasel pogum. Zdaj, ko jim je vstop v zvezno ligo zagotovljen, bo, kakor smo izvedeli iz mero-dajnih krogov, vodstvo kluba že v dneh Mariborskega tedna organiziralo več velikih mednarodnih tekem, kar vsekakor pomeni novo razdobje v življenju in razvoju mariborskega nogometa.

Kakor se govori, bomo že v nedeljo gledali na stadionu v Ljudskem vrtu tekmo med »Branikom« in »Fetzenclubom« iz Eggenberga pri Grazu. Moštvo

»Fetzencluba« je sicer še zelo mlado, a si je v borbi s sebi enakimi klubi priborilo lep sloves. Kljub temu smo trdno prepričani, da mu bo »Branik« kos, če bo igral vsaj polovico tako dobro, kakor na nedeljski tekmah v Sibeniku.

IGRA

— Petrček, Milanček in Janezek se skupaj kopajo. Nenadoma se sliši iz kopalnice strahovito kričanje.

— Toda otroci, kaj počnete vendar, da Janezek tako kriči?

— Nič, mama! Igramo se brodolom in Janezek noče utoniti!

Mark Twain:

Obsojenčeva poslednja noč

»Moja usoda je zapečateni,« je govoril, »nimam niti najmanjše nade več. Moje dosedanje življenje se bliža koncu. Čez nekaj ur bo vse gotovo... Nikdar nisem mislil, da bo z menoj prišlo tako daleč...«

»Vsi verujemo, da nisi niti malo kriv,« smo ga tolažili. »In, kakor vidiš, te nihče izmed nas ni zapustil v tem najtežjem času tvojega življenja. Zato pokaži, da si mož! Glavo kvišku!«

»Saj se ne bojim,« se je hrabil. »Sicer pa — to lahko vsakega človeka doleti... Končno to tudi ni važno. Edino, kar me vznemirja, je misel na to, kako bo v tem novem življenju...«

Ponovno je padel v topo razmišljanje.

Napravili smo vse, da razveselimo prijatelja, ki smo ga morali izgubiti tako naglo. Hoteli smo mu čitati vsako željo iz oči.

»Na, jej,« smo mu ponujali najboljše delikatose.

A on jih je odbil z gnušom.

Naposled smo ga vendar pregovorili. Sedel je in začel jesti, a videti je bilo, da ne ve, kaj dela. Kakor stroj.

Ko je končal, je vzdihnil: »Ah, nikdar več ne bom jedel tako dobrih stvari!«

Potem je vzel cigaro. Bolno je gledal vanjo.

»Glejte, prijatelji,« je dejal z drhtečim glasom, »najteže se poslavljam od te prijateljice, ki mi je bila vedno pri roki v najtežjih trenutkih mojega življenja. Danes jo bom poslednjič kadil...«

Njegov glas je bil poln bolesti.

Nastopil je svečan trenutek. Roke so se mu tresle, ko je prižgal.

»Poslednja cigara,« je šepetal.

Dokler je kadil, smo molčali. Preden pa je cigaro pokadil do konca, mu je — sam ne vem kako se je to zgodilo — zdrsnila iz roke in padla na tla. Ni je pobral.

Gledal je za njo s pogledom, ki ga ne bom nikdar pozabil.

PEPE POTUJE V PARIZ

Pepe se pripravlja na pot. Potuje v Pariz, v najlepše evropsko mesto. Pa ga sreča prijatelj in vpraša: »Poslušaj, Pepe, žene ne boš vzel s seboj?«

»Si ti smešen! Kdaj si pa že videl koga, da bi vzel v Egipt s seboj piramide?«

Naglo je vstal, potegnil z roko preko čela in las in vzdihnil:

»Da, to je začetek konca...«

Nato je vsakemu izmed nas stisnil roko in ga poljubil. Bili smo zelo ganjeni. Zjutraj se je odpravil na svojo težko pot. Duhovnik je korakal kraj njega: nekaj mu je ljubeznivo govoril, a on ga ni niti poslušal.

Ko je šel mimo nas, nas je pogledal. Bil je to pogled, s katerim se je od nas za veke poslovil.

In potem...

Potem se je povzpел po stopnicah navzgor — do oltarja, kjer se je poročil z gospodično Ireno.

Sladole!

— Ali ti nisem rekla, da hočem čokoladni sladole! Nesi ga nazaj in prinesi drugega!

— Kako to, lani ste imeli vendar cenejši sladole?

— Ze, toda veste, lanskega nimam nič več v zalogi!

— Sedaj pa so vsi vodli...